

För att inte gräva ned mig än, skriver
jag poesi. Ord till för ingen annan
än mig själv. Jag har sedan länge
övergett tanken på en mottagare.

Skaldekonsten jag arbetar med handlar
om min vardag. Min egen värld.

Till för ingen.

Det finns ändå ingen som skulle begripa
sig på innehållet. Gruppen förstår sig
inte på poesi. Jag lyser inget förbrynde
för gruppen. Människan är inte nyfiken
på kulturyttringar.

Människogruppen därute är bakåtsträvande.

Dåtidsvurmande. Semiintellektuella
landsbygdspropagandister. De odlar
och sysslar med visklekar. Förvanskar
verkligheten och skvallrar.

Här följer ett utdrag ur mitt senaste
poem, om världsläget: